

leve: nam si persona, de qua iudicatur, confutandus illius peccati devinctus est, cuius ipsam rem putat, vel suspicatus, innotescit signa, & indicia sufficientia ad fundandum iudicium, vel suspicionem de illo, quam de altero: si v. g. vides juvenem peccantem, & luxuriosum securo cum meretrico colloquantem, grave argumentum est, quod iudicatur illum de libidine cogitare: si virum gravem, & vite, famaque integerrimam ita loquentem vides, leve, ac insufficientis indicium est, cum potius iudicare debes ipsum cum muliere loqui de re seria, & bona, & forte de ipsius conversione. Similiter si persona, quae alterius peccatum narrat, sit gravis, & proba, nec alius detractare, aut falsos rumores spargere solita, nec ipsi subintensa, aut adversus illum commota, grave indicium est, quod iudices alteram tale peccatum commisisse, praesertim si homo vulgaris est, aut nullius nominis, de quo probabile sit familia commissurum. Si vero alter ille, de quo delictum narratur, sit etiam persona probitatis opinione, & vite integritate commendata, non est fundamentum sufficientis iudicii, vel opinionis, sed ad summum dubitationis extremas inter opiniones suspensa: forte fecit, quia aliquot talis non afferret: forte non fecit, quia vir probatus est, & qui referit, decipi potest. Considerari etiam debet circumstantia temporis. Nam si vides hominem aedes alienas perfrictentem, per fenestras ascendentem, aut scalas eius ad movendum iudicare nocte, clam, & furtim, sufficiens indicium est, ut iudices eum, vel surrumpi, vel alterius flagitii perpetranda causa id agere: si autem vides aliquem interdiu, palam, & sub omnium oculis id facientem, non est sufficientis argumentum, ut aliquid suspicaris. Consideranda est & circumstantia loci. Si enim in oppido, ubi caedes plurimae fiunt, vides aliquos nocte armatos huc illuc circumcurrere, quibus tamen non incumbit excubias agere, custodire civitatem, nec observare malefactores, non leve indicium est, quod feneratorios homines esse iudices, ad aliquem occidendum, aut percutiendum comparatos. Si vides adolescentem, & adolescentulam concubias nocte, clam, & in obscuro loco colloquentes, & petulantur colludentes, mutuique amplexibus, & oculis indulgentes, quos tamen coniuges non esse certo nossum, non temere iudicaveris aliquid mali subesse. Secus si solus quidem cum sola videris colloquentem, tunc honeste, ac loco patente.

Ceterum aliud est iudicium de opere, aliud iudicium de persona. Si quis videt aliquem operi illicito vacantem, aut verba furtiva proferentem audiat, credatque opus, aut sermonem huiusmodi esse peccata mortalia, adeoque illum esse mortalis peccati reum, non profert iudicium temerarium, quod non fallitur in iudicio de personis, sed de rebus. Si vero in operibus dubius, aut venialis illum ex prava intentione mortisiter peccare existimet, vel deliberate suspicetur, in iudicium temerarium incurret. Gravior porro peccatum erit, & detractionis malicia cumulatam, si iudicium temerarium, vel pravam suspicionem mente conceptam alius aperuerit.

De iudicio temerario.

Iudicium temerarium vel suspicio temeraria. plene deliberata, in re gravi, loquax, in re peccata sunt.

Iudicium temerarium, suspitionemve temerariam plene deliberatam, in re gravi esse gravia peccata, & mortalia, colligitur ex verbis Christi, Matth. 7. Nolite iudicare, ne non iudicemini. In quo enim iudicium iudicaveritis, iudicabitur vobis: Et in qua mensura mensueritis, remetietur vobis. Et Luc. 6. Nolite iudicare, & non iudicabimini: Nolite condemnare, & non edamini. Et Joan. 7. Nolite iudicare secundum faciem, sed iustum iudicium iudicate. Divino itaque iudicio condemnabuntur, qui temere de proximo iudicaverint. Apostolus etiam in temere iudicantes graviter invenitur, ad Rom. 14. Tu quis es, qui iudicas alienum seruum? Domino suo stat, aut cadit. Et i. ad Cor. 4. Itaque nolite ante tempus iudicare, quoadque ventura dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit cordium. Et S. Iacobus Episcopus Catholice cap. 4. Qui iudicat fratrem suum, detrahitis legi, & iudicatis legem... Tu autem quis es, qui iudicas proximum? Christus, & Apostoli damnant illa de proximo iudicia, in qua frequenter incidant homines, & ex quibus detractiones, ut plurimum, oriuntur. Haec autem sunt non solum certa, firmaque sententiae de malo proximo, sed etiam opinioniones, & suspiciones deliberatae. Praeterea, pariter sceleris est iudicare fratrem, & iudicare legem. Ad mortale peccatum nemo esse negaverit, non tantum certa, sed etiam id deliberatae opinari, vel suspicari, seu dubitare de bonitate, & iustitia legis, itaque peccatum mortale est pari ratione, non tantum apud se certa, firmaque sententia iudicare, ac damnare fratrem tanquam improbum, sed etiam opinione, vel suspitione deliberata de illius probitate dubitare ex levibus iudiciis. Hinc i. ad Tim. 6. Inter peccata mortalia suspiciones mala recensentur. Hinc inter notas caritatis, ad Cor. 13. habetur, quod Non cogit malum, id est, ut S. Jo. Chrysostomus explicat Homilia 33. in eum locum, Non modo nihil mali comparat contra illum, qui diligitur, sed ne suspicatur quidem. Hinc etiam Non irritari dicitur. Quomodo enim (inquit idem Pater) fuerit irritata, qua nec tolerat malam suscipere suspensionem, ex qua est facta ira? Eandem regulam confirmat S. Aug. Lib. 2. De Sermone Dominici in Moysi. c. 18. expulsi sunt Christi Domini verba,

Nolite iudicare, ne iudicetur de vobis. Hoc loco, inquit, Nihil aliud nobis praecipit, nisi ut ea facta, quae dubium esse quo animo fiant, in meliorem partem interpretemur, Quod enim scriptum est, Ex fructibus eorum cognoscetis eos, de manifestis dictum est, quia non possunt bono animo fieri: sicut sunt supra, vel blasphemias, vel furtiva, vel ebrietates, & si qua sunt alia, de quibus non iudicare permittitur, dicente Apostolo, Quid enim mihi est de illis, qui forsitan iudicant? Nonne deiis, qui intus sunt, vos iudicatis? De genere autem ciborum, quia possunt bono animo, & simplici corde sine vitio concupiscentiae quicquidque humani cibi indifferenter sumi, prohibet idem Apostolus iudicari eos, qui caribus vescantur, & vinum bibebant, ab eis, qui se ab his modis alimentis temperabant. Qui manducant (inquit) non manducantem non spernit; & qui non manducant, manducantem non iudicat. Ibi etiam ait, Tu quis es, qui iudicas alienum seruum? Domino suo stat, aut cadit. De talibus enim rebus, quae possunt bono, & simplici, & magno animo fieri, quamvis possint etiam non bono, volent illi cum homines essent, in occultis cordibus se sententiam, de quibus solus Deus iudicat. Ad hoc pertinet etiam illud, quod alio loco dicit, Nolite ante tempus quicumque iudicare, quoadque venit Dominus... Sunt ergo quaedam facta media, quae ignorantur, quo animo fiant, quia & bono, & malo fieri possunt, de quibus temerarium est iudicare maxime ut condemnemus. Horum autem venit tempus, ut iudicetur, cum Dominus illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit cogitationes cordis. Item alio loco dicit idem Apostolus, Quorundam hominum peccata manifesta sunt praecedentia ad iudicium, quaedam autem & subsequantur. Manifesta sunt illi, de quibus clarum est, quo animo fiant: haec praecedunt ad iudicium, id est, quia si fuerit ista subsecutum iudicium, non est temerarium. Subsequantur autem illa, quae occultant sunt, quia nec ipsa laetibus temporibus suis... De manifestis ergo iudicemus, de occultis vero Deo iudicium relinquamus...

De iudicio temerario.

Rom. 14.

1. Cor. 4.

2. Tim. 1.

1. Petr. 4.

1. Tim. 1.

De iudicio temerario.

1. Petr. 4.

1. Cor. 4.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

De iudicio temerario.

1. Cor. 14.

ficut & aliarum perturbationum primi, subijcti motus. At si considerata ratione illis suspitionibus adheret, vel ad eam levitatem, & pravitatem non attendat, cum potest, easque comprimere negligat, non erit tantum humana tentatio, sed diabolica; siquidem suspiciones illae ob pertinacem suspitioni hominis adhaerentem erant quasi definita, firmaque sententia.

Quam gravis mala ex pravis suspitionibus oriuntur, idem S. Doctor exponit Ser. 306. alius De Diversis 112. c. 9. Praeterea (inquit) mala generis humani non aliunde oriuntur, nisi de suspitionibus falsis. Credit de homine, quod odit te, qui forte amat te, & per pravam suspicionem sis inimicissimus amicus tui. Quid faciat, cui non credis, & cor suum tibi demonstrare non vult? Loquitur tibi dicens, Amo te: Sed quia possit tibi hoc dicere, & mentiri, (Et sunt enim verba mentientis, quae vera dicuntur) Non credendo ad hoc adisti diligenter animus tuus. Et tamen Omnes, qui bene omnes homines amant nostras suspiciones, vel vocare, vel excusare cogitationes, quando creditur verum signis movetur, cum creditur nonnulla sint falsa, sicut invidiosus nonnulla verba verba; (inquit S. Aug. Epist. 153. alius 54. ad Macedoniam.)

Et Conclone 12. in Pl. 118. temere iudicantes similes esse Diabolo asserit, cum haec verba. Amplex opprobrium meum, quod suspicatus sum, explicat, suum dixit opprobrium; inquit, quod de aliis est suspicatus. Hoc opprobrium ergo a se postulat auferri, cum in ipse causis secularibus, qui de oculis Job suspicatus est, quod non gratis colorat Deum: Idem Sanctus Doctor de Beneficio Presbytero, a quo Monachus quidam spes nomine accusatus crimine in ipsum rejecerat, scribit caeterum fuo dnyio eximen pendente, & ad hoc obcurra, ac inerta, jubere se non posse, ut Beneficium nomen de Presbyterorum alio expungatur: Quis ego sum, inquit, ut auferam Deo preventive sententiam in delendo, vel supprimendo ejus nomine, de quo nec suspicari temere mali aliquid Episcopus debuit, nec allicunde iudicare homo de oculis hominum potuit: cum in ipse causis secularibus, quando ad maiorem potestatem referitur arbitrium iudicandi, mandantibus fuerit erant omnibus rebus, expectetur illa sententia, unde jam non liceat provocari, ut superior Cognitori fiat iniuriis, si ejus pendente iudicio aliquid fuerit commutatum? Et utique multum interest inter divinam, & humanam quamlibet ecclesiasticam potestatem. Haec ille Ep. 77. alius 136.

Et Ep. Clero, Senioribus, & univere Plebi Ecclesiae Hippontensis inscripta: Memeritis (inquit) quod ait Apostolus Petrus, Quoniam adversarius vester Diabolus tanquam serpens seductum ad indagandum, famam ipsius inquirere conatur, ut si forte potest, approbationem hominum, & malarum linguarum detractionem assequatur: Et sic in fauces ejus vocat: Si autem nec famam innocentem maculare poterit, hoc ei persuadere tentat, ut per malevolos suspiciones de fratre suo iudicet, & sic ab illo implicatus asseritur. Et paulo post: Ne malevolo animo de sermo Dei falsa suspicando peccatis, illud Apostolicum recordamini: Nolite ante tempus iudicare quidquam, donec viderit Dominus, & illuminet abscondita tenebrarum, & manifestet cogitationes cordis.

Eandem Moralis Christianae regulam confirmat S. Casellus Arelatenis Episcopus Ser. 26. in Augustiniana Appendice 6. alius De tempore 202. De istis rebus (inquit) quae sunt Deo nota, & nobis incognita, periculosum nostris proximos iudicare. De istis enim Dominus dicit, Nolite iudicare, ut non iudicemini; de illis vero, quae aperta sunt, & publica mala iudicare, & redarguere, cum caritate tamen, & amore, possumus, & debemus; odio habentem non hominem, sed peccatum, non vitiosum, sed vitium, detestantes morbum potius quam aegrotum. Et infra: In his ergo rebus periculose alios iudicamus, quae dubium est verum bono an malo animo fiant, id est, sejanare, vigilare, & deosynnam facere, a vino & a carnibus, vel abstinere, vel non abstinere, & reliqua huius similia, quae pro Deo, & pro humana gloria fieri possunt. Et quia ignoramus quo animo fiant, iudicare penitus non debemus. Propterea dixit Dominus: Nolite iudicare, ut non iudicemini. Haec si observare volumus, non de parvo peccato cum Dei adiutorio liberabimur. Maxima enim pars generis humani indiscretio iudicium ad reprehendum prompta, & parata esse probatur, cum tamen non ita se velit ab aliis iudicari, quomodo vult alios iudicare. Propterea Scriptura Divina admonet, dicens, Prius quam interrogas, ne vituperes quicumque: & cum interrogaveris, corripe iuste.

Idem confirmat S. Profer, Sententia 21. De oculis, inquit, alienis credit temere iudicare, peccatum est: & cum eorum non videretur aperta nisi bona, iniquum est ex suspitione reprehendere cum eorum, quae homini sunt incognita, solum Deus iudex sit iustus, qui & inspector est verus. Et Epigrammate 21.

Culpare in quoniam, quae non sunt nota, malignum est, Praesertim, quae non cognita, si bona sunt. Non patiens faciles servis rumoribus aures: Quae nosse iuris, credere non libet. Linguarum secreta Deo: qui, si quid operum est, Inspicit, & nullis indiget oculis, Idem confirmat S. Greg. Lib. 2. Moralium, cap. 5. & temer. Nat. Alex. Theol. Tom. II.

Idem confirmat S. Profer, Sententia 21. De oculis, inquit, alienis credit temere iudicare, peccatum est: & cum eorum non videretur aperta nisi bona, iniquum est ex suspitione reprehendere cum eorum, quae homini sunt incognita, solum Deus iudex sit iustus, qui & inspector est verus. Et Epigrammate 21.

Culpare in quoniam, quae non sunt nota, malignum est, Praesertim, quae non cognita, si bona sunt. Non patiens faciles servis rumoribus aures: Quae nosse iuris, credere non libet. Linguarum secreta Deo: qui, si quid operum est, Inspicit, & nullis indiget oculis, Idem confirmat S. Greg. Lib. 2. Moralium, cap. 5. & temer. Nat. Alex. Theol. Tom. II.

re iudicantes proximum Diaboli imitatores esse docet. Anriquis (inquit) Adversarius cum quo accuset, mala non invenit, ista ad malam inflere bona querit. Cumquidam operibus vincitur, ad accusandum verba nostra perstruatur. Cum nec in verbis accusationem reperit, intentionem cordis suscitare contendit, tanquam bona facta bona animo non fiant, & Ideo perpendi a Iudice bona non debent. Quia enim fructus arboris esse, & in actu veritas conspicitur, quasi vermem ponere ad radicem querit.

Eandem Regulam confirmat S. Th. 2. 2. q. 60. art. 2. ubi tria necessaria esse docet, ut iudicium sit actus iustitiae. Primo quidem, ut procedat ex inclinatione iustitiae: Secundo quod procedat ex auctoritate praesidentis: Tertio, quod procedat secundum ream rationem prudentiam. Quodcumque autem horum defuerit, iudicium erit vitiosum, & illicitum: uno quidem modo, quando est contra reititudinem iustitiae: Et sic dicitur iudicium perversum, vel iniustum. Alio modo, quando homo iudicat de his, in quibus non habet auctoritatem: Et sic dicitur iudicium usurpatum. Tertio modo, quando desit certitudo rationis, puta, cum aliquis de his iudicat, quae sunt dubia, vel occulta, propter aliquos leves conjecturas: Et sic dicitur iudicium suspicivum, vel temerarium. Tres autem istae deformitates in iudicio temerario involvantur: est enim contra reititudinem iustitiae, ut alterius existimatio laedatur, aut illius probitas revocetur in dubium obiam legitima causa; & nemo ita secum agi vellet. Nullus etiam debet auctoritatem iudicandi de his, quae occulta sunt, incerta, dubia & obscura; sed iudicium de huiusmodi rebus Deo servatur, cujus probe iura usurpat homo temeritate iudicant. Deest tandem certitudo rationis, cum deficiente, firmaque sententia de his profertur ex levibus conjecturis & indicis.

Et Art. 3. triplicem pravam suspicionem fontem indigitat. Primum est malitia suspicantis. Ex hoc enim, quod aliquis in se ipso malus est, & quasi conscius sui malitiae, facile in alios malum opinatur, secundum illud Eccles. 10. In via stultus ambulans, cum ipse sit insipiens, omnes stultus estimat. Secundus est prava animi erga alterum affectio: Cum enim aliquis contemnit, vel odit aliquem, vel irascitur, aut invidet ei, ex levibus signis opinatur mala de ipso; quia unusquisque facile credit, quod appetit. Unde sanctus Augustinus Libro 2. De Sermone Domini in Monte, cap. 18. Maximo, inquit, hi temere iudicant de incertis, & facile reprehendant, qui magis amant vituperare, & damnare, quam emendare, atque corrigere. Quod vitium vel superbia est, vel invidentia. Tertius est longa experientia. Et dux quidem priores suspitionis causae manifeste pertinet ad perverfam affectus: tertia vero suspitionis vitium tolerabilis facit, & aliquo modo excusat.

Est autem triplex gradus suspitionis, (inquit S. Th.) Primus gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus indicis de bonitate alienius dubitare incipit, & hoc est veniale, & leve peccatum: pertinet enim ad tentationem humanam, sine qua vitiosa non dicitur. Secundus gradus est, cum aliquis pro certo malitiam alterius estimat ex levibus indicis: Et hoc fit de aliquo gravi, & est peccatum mortale, in quoniam non est sine contemptu proximi. Tertius gradus est, cum aliquis iudex ex suspitione procedit ad aliquem condemnandum; (inquit S. Th.) Primum gradus est, ut homo ex levibus

REGULA XX.

de personis; iudicium de rebus, semper est mortale peccatum; ...

Dubia in deteriorem partem interpretari, seu id, quod deterius est; ...

REGULA XIX.

Dubia iudicia de malitia proximi in meliorem partem interpretari tenentur.

Hae Regula colligitur ex Christi verbis; Nolite iudicare, ut non iudicemini; ...

Huius rei exemplum ex Deut. c. 22. colligitur, ubi legitur, quod si puellam desponsatam vir in agro fecerit; ...

De iudicio temerario.

Regulam, cuius in explicatione versamur, confirmat rursus Aug. Enarrat. in Pl. 147. Quid agit pax; ...

Eandem regulam tradit S. Bern. Sermone 40. in Cantica, Cave; inquit; aliena conversationis esse; ...

Eidem regule Juris principia robur addunt; in primis illud Juris Naturae; ...

Dubium igitur ex levis iudicii conceptum de proximi probitate deponere; ...

Eandem regulam confirmat S. Thom. 2. 2. q. 60. art. 4. Ex hoc ipso; inquit; quod aliquis habet malam opinionem; ...

De iudicio temerario.

Hanc regulam tradit S. Aug. Enarrat. in Pl. 147. Si in certum est; inquit; licet; ut caveas; ...

Quam superioribus Decalogi Praeceptis non quibusdam quasi praesidiis Deus Optimus Maximus munivit; ...

CAPUT XI.

De duobus posteris Decalogi Praeceptis.

Quam superioribus Decalogi Praeceptis non quibusdam quasi praesidiis Deus Optimus Maximus munivit; ...

ARTICULUS PRIMUS.

Utrinque Praecepti discrimen, & necessitas explicatur.

Concupiscentia duplex his Praeceptis prohibetur, non scilicet, aliena uxoris concupiscentia; ...

De duobus posteris praecipis.

sa, qua illius sunt; Quia & Hebraica Veritas Exodi 20. haec praepcepta distinguit; ...

Prima ratio necessitatis horum praecipiorum.

Quoniam vero haec duo postrema praepcepta sub sexto, & septimo; Non machaberis; Non furum facies; ...

Ratio necessitatis horum praecipiorum.

Secundario necessitatis horum praecipiorum est, quod aliis distincte, explicatque veniat; quae sexto, & septimo praepcepto explicite non prohibebantur; ...

Quaerens, cur in praepceptis perjurium, homicidium, aut falsum testimonium venientibus non sit explicite prohibita concupiscentia; quemadmodum in his, qui furum, & adulterium venant.

Respondetur Libidinis & habendi affectum naturae corrupta penitus inhum esse; non perjurii, homicidii, aut falsi testimonii; ...

ARTICULUS II.

Quae Concupiscentia his Praeceptis vitiosa sit.

Concupiscentia, generatim sumpta, est commotio quadam, quae vis animi, quae impulsu homines res iucundas appetit, quas non habent.

De duobus posteris praecipis.

& somni afficiuntur, & id genus alia. Haec igitur concupiscentia vis nobis a natura inlita est; ...

Concupiscentia igitur alia recta est, alia mala. Bona est illa, quae moderata est, & suis finibus continetur; ...

Concupiscentia, seu desiderium duplex.

Pl. 10. 17.

Pl. 27. 10.

Rom. 16.

Naturalis igitur illa vis cupiditatis, quam ratio intra fines suos coercet, non venat postrema duobus Decalogi Praeceptis, multoque minus spiritualis illa recte mentis cupiditas; ...

Sola igitur concupiscentia mala, quae peccati fontes, desiderium peccati, improba voluntas, & simpliciter cupiditas; ...

Lex ergo non prohibet ne illos concupiscentis motus in nobis ipsis sentiamus, cum ait, Non concupisces; ...

Lex pro nobis ipsis sentiamus, cum ait, Non concupisces; sed ne pravis illis motibus consentiamus; ...

Sola concupiscentia mala his praecipis prohibita.

Rom. 6. 12.

Gal. 5. 14.

1. Petr. 2. sed ex Mundo est. Concupiscentia carnis prohibetur nono precepto, Non concupisces uxorem proximi tui. Concupiscentia vero oculorum, & superbia vite, veratur decimo precepto, Non concupisces domum proximi tui, non agrum, non servum, non ancillam, non bovem, non asinum, & omnia que illius sunt. Domus porro vocabulo non locus modo, quem incolimus, sed hereditas universa significatur, ut ex Sacrorum Scripturarum usu cognoscitur. Scriptum est Exod. 1. Ostreritibus Aegyptiis a Domino domos esse edificatas, id est, illarum facultates ab eo puctas, atque amplificatas esse. Hoc igitur precepto nobis vetitum est, ne divitiis avide expetamus, neque alienis opibus, potentia, nobilitate invidemus, sed statu nostro, qualis ille sit, contenti simus. Alienam etiam gloriam appetere non debemus, ut ad gloriam nostram, quae in seipsa consistit, aliquid addamus. Alienarum rerum cupiditas seculi immensam, atque infinitam extinguere Lex jubet, de qua scriptum est Eccl. 5. Avarus non implebitur pecunia. Et It. 5. Va, qui conjugium domum ad sumum, & agrum agro copulatis usque ad terminum loci: nunquid habitabitis vos soli in medio terra? Additur in divino precepto, Non bovem, non asinum: quo declaratur, non solum quae magna sunt, ut domus, ager, nobilitas, gloria, cum aliena sint, concupiscere nobis non licere: sed etiam prava, qualiacunque illa sint, animata, sive inanimata, minimam etiam concupiscere Lex prohibet, ne paulatim ad majora sit gradus. Additur, Neque servum, quod tam de captivis, quam de reliquo servorum genere intelligendum est: quos, ut nec cetera alterius bona, bona concupiscere non debemus. Quod tamen in precepto mentio fit proximi, id eo pertinet, ut hominum virtutum demonstraretur, qui vicinos agros, aut proximas domos, aut aliam rem ejusmodi, quae seculi continentis sit, appetere solent, sicut Rex Achab concupivit vineam Naboth, ut faceret sibi hortum olivum, qui vicina erat, & prope domum ejus (4. Reg. 21.) Vicinitas enim, qua in parte amicitia penitus, ab amore ad odium cupiditatis vitio transducitur, (inquit Concilium Tridentinum, Catechismus.)

ARTICULUS III.

Regula Morum circa duo postrema Precepta.

REGULA PRIMA.

Lethalis peccati reus est, quisquis prava, turpique concupiscentia carnis prebet assensum, vel ejus motibus non resistit.

Rom. 6. 12. Divinum enim violat Preceptum ab Apostolo promulgatum, Non regnet peccatum in vestro mortali corpore ad obediendum desideriis ejus. Non enim ait: Ad habenda desideria ejus: sed ad obediendum desideriis ejus, ut quantum sunt in aliis majora, in aliis minor, prout quisque in homini inferiori novitate profecerit, in hoc agone justitiae, pudicitiaeque servemus, ne illis obediatur: ut tamen nec ipsa sua desideria, velle debemus, etiam si in corpore mortis hujus id obediendum non possumus. Hinc Ap. ait: Non enim, quod volo bonum, hoc ago, sed quod odi malum, illud facio, id est, concupisco: Quia & hoc nollet facere, ut esset omni ex parte perfectus. Si autem, quod volo, inquit, hoc facio, consensio legi, quoniam bona est, quia hic & illa non vult, quod & ego nolo. Non vult enim, ut concupiscam, quia iustus. Non concupiscens & ego nolo concupiscere: in hoc itaque confitentur voluntas legis, & nolo. Verum quia concupiscere nolo, & tamen concupiscere: sed eadem concupiscentia nequam consentiendo servit. Ita, adjuvante: Nunc autem iam non ego operor illud, sed id quod inhabitat in me peccatum. Ita S. Aug. Lib. 1. De Nuptiis, & Concupiscentia, c. 27.

Et Lib. De Spiritu, & Litera, c. 26. ubi praemisit, aliud esse totam nondum assequi caritatem, aliud nullam sequi cupiditatem, ideoque debere hominem, quamvis longe minus amet Deum, quam eum potest assequi concupiscitum, nihil tamen appetere illicitum: subdit: His consentiens, peccatum erit hominis ex parte voluntatis, aliquando alicui delectationi illicita consentire: non tantum in illis horrendis facinoribus & flagitiis perpetrandis, verum etiam in levioribus: ut vel aurem alicui vocari, quae audienda non esset, vel linguam alicui, quae dicenda non esset, accomodet: vel in ipso corde aliquid ita cogitet ut malis licitum, quod male delectat, & per preceptum scilicet illicitum: etiam si ipsa quippe consensio est ad peccatum, quae unquam foret, nisi parva teneret.

Et Lib. 3. Ad Bonificium, c. 7. Hic preceptum est, ut desideria peccati non obediatur: sibi primum, ut desideria peccati non habeamus.

REGULA II.

Uxorem alterius concupiscere lethale peccatum est, quamvis non concupiscatur ut adulterio pellenda, sed ut matrimonio legitime intercedente fruenda.

Qui enim sic alienam uxorem desiderat, prioris Matrimonii dissolutionem cupit, adeoque mariti mortem: siquidem Matrimonium Christianorum sola morte dissolvi potest, propter sanctitatem Sacramenti; quod cum illicitum sit, & inhumane,

num, nefas est alterius uxorem concupiscere, vel eo sine, ut cum ipsa Matrimonium contrahatur post obitum mariti, nefas est illi ipsi declarare, sive serio, sive joco. Id enim absque carnali concupiscentia, & amore fieri non potest, quo iam ipsi adherere incipit, eamque usurpare. Abigit uxorem Nabab, eo desuncto, uxorem querere, & accipere David jure potuit; sed si vivente Nabab ipsam concupisisset, eamque in matrimonio ducendi voluntatem habuisset, cum ad ipsum adit interpellatur pro salute viri, nonum Decalogi preceptum violasset, non minus quam cum Desobee uxorem Uria uxorem accepere decevit, ut adulterium cum illa perpetuum absconderet. Et sicut carnalis illa concupiscentia uxorem incitavit ad necem Uriae procurandam; ita & ista ad mortem Nabab operandam ipsum impulsisset; adeoque homicida tunc fuisset animo, sicut postea homicida repta fuit, cum Uria necem procuravit, ipsum ferventi praelio exponi jubens. Hanc regulam confirmat Concilium Tridentinum Catechismus. Nunc vero, inquit, graviter est peccatum, cum mulierem, etiam si a viro repudiata sit, alteri in matrimonio ducere non liceat, nisi marito mortuo. Ideoque qui alterius uxorem concupiscit, facile ex una in aliam incidit cupiditatem. Cum enim illius virum mori, aut adulterium admittere cupiat, si quis vero mulierem, quae nupta est, cum eam in nuptas esse opinetur, uxorem sibi dari concupiscit, neque si in matrimonium aliam collocatam intelligeret, eam nuptam sibi dari cuperet, id quod Pharos & Abimelech contigisse legitur, qui saram in Matrimonio habere concupierunt, cum eam minime nuptam, Abraham foretorem, non uxorem strabirentur, (Gen. 12. & 20.) Ille certe qui eo animo est, ejusmodi Precepti legem violare non videtur (inquit Concilium Tridentinum Catechismus.)

REGULA III.

Ejusdem, immo gravius peccati reus est mulier, quae alienum virum concupiscit.

Licit enim aliquando viris plures habere uxores, adeoque plures diligere, verum nusquam licuit feminis plures habere viros, aut alium ab unico suo marito diligere amore conjugali. Quae igitur alienum virum concupisceret, non solum adversus fidem Matrimonii, & contra iustitiam peccaret, sed etiam contra legem naturae, quae plures maritos muliere haberi, ut desiderari sic vetat, ut nullo unquam casu, nulla dispensatione id licere possit. Et si viri cupiditas alienam conjugem desiderantis ipsum ad optandum, & procurandum mariti illum mortem frequenter impellit, quanto periculosior mulieris infamia amore capta, alienumque virum concupiscentis libido? Qui certe mariti mortem optabit, & forte procurabit occasione data, vel quaerita, necnon & mortem uxoris alienae, ut novo, quam deperit, conjugem potiarur. Notumque forens quid sciamus possit.

REGULA IV.

Lethalis peccati in nonum Preceptum rei sunt, qui mulieres aliis de sponsarum concupiscentis, abstrahant, aboliuntur.

Qui enim hae pecta rescindere student, violent sanctissimum fidei foedus (inquit Catechismus Concilii hanc regulam tradens) Nec illos juris pretextus excusat, quod declaratur, Matrimonium per verba de praesenti contractum sponsalia dirimere.

REGULA V.

Lethalis peccati reus est, qui faminam ad Dei cultum, Religionemque consecratam, vel Religiose Vestis, Velique susceptione Christo destinam, sequi Agni nuptii preparantem, in conjugem expetit.

Id enim sine Sponsi immortalis injuria, qui conjuncta, vel destinata est, & designata, fieri non potest, nec sine crimine sacrilegii. Et quemadmodum (inquit Concilium Tridentinum) quae alteri nupta est, eam concupiscere omnino nefas est: sic quae ad Dei cultum, Religionemque est consecrata, nullo pacto licet illam uxorem appetere. Lethalis enim peccati reus est, qui mulierem, quam simplici castitatis Voto seie obstravit, Nuptias expetit, eamque de conjugio minime cogitantem sollicitat, impellitque, ut remissionem Voti a Summo Pontifice, nulla existente causa legitima, obtineat, ea ut conjugem potiarur.

REGULA VI.

In Decimus Decalogi Preceptum graviter peccant, non solum qui rem alienam iniuste, sed etiam, qui promissis quod homines rationibus, atque (ut dicitur) sub iuris calone consequi appetunt, ac possidere cum incommodo, vel damno proximi: & qui propter quastus, & lucri causa calamitates, vel incommoda aliorum appetunt.

Illos caritate, quae Non quartae, quae sua sunt plane destitutos esse manifestum est, & Apostolici Precepti im-

mores esse: Non qua sua sunt singuli considerantes, sed qua aliorum. Tales sunt, qui ad iuris rigorem omnia omnino exigunt, nulla aequitatis habita ratione, idque sui duntaxat commodi gratia, non curantes quam male consultum sit proximo, quam grave damnum patiarur, nec damni etiam occasionem dare metuant. Qui res alienas his modis, aut aliis modis explicandas concupiscit, in eodem peccatorum ordine, quo fures, & homicidae, & s. Petro recensetur: Nemi vestrum (inquit) patiarur, aut homicida, aut fur, aut maledictus, aut alienorum appetitor. Hinc S. Paulus 1. ad Thess. 4. Fideles Christianae vite preceptis informans: Nullius, inquit, aliquid desideretis. Et 1. ad Tim. 6. Habentes alimentis, & quibus tegamur, his contenti simus. Nam qui volunt divites fieri, incidunt in tentationem, & in laqueum Diaboli, & desideria multa inutilia, & nociva, quae mergunt homines in interitum, & perditionem. Ad eundem mundum peccant emptores, & venditores, necnon permutatores, qui fe mutuo in contrahendo decipiunt, etiam intra dimidium iusti pretii, quamvis Lex Civilis ob id contractum non rescindat. Nam alia lex est fori, alia poli, quae praecipit, ut Quod tibi non vis fieri, alteri non feceris. Quamobrem tam venditori, quam emptori omnem dolam fugere, ac proximum de rei estimatione iustoque pretio admoneere debent, nec abuti in suum commodum ejus, vel exate, vel simplicitate, & ignorantia, vel incaris, vel necessitate. Gravior peccant tutores, & curatores, & ceteri, quibus personae, vel res aliorum sunt commissa, cum simant eos, quorum tutelam gerunt, genio indulgere, ut ipsi tandem eorum bona ad se pertrahant, aut qui negligentiam in rebus eorum, quam in suis agunt. Hoc item preceptum violant, qui ladis prohibitis delectantur, aut etiam ladis licitis immoderate abutantur lucri gratia. Peccant etiam graviter in hoc preceptum mercatores, qui rerum penuriam, annonaeque caritatem extepant, atque id agre ferunt, ut alioque ipsos sint, qui vendant, aut emanat, quo carius vendere, aut vilius emere possint. Item qui alios egere cupiunt, ut aut vendendo, aut emendo ipsi lucrarentur. Lethaliter etiam peccant Milites, qui bellum expentur, ut furari ipsi liceat. Medici item, qui morbos desiderant. Jureconsulti, Judices, Advocati, Procuratores, Actuarii, sive Scribae, qui causarum, litiumque vim, & copiam concupiscunt. Tum Artifices, qui quas illas avidi, omnium, quae ad victum, cultumque pertinent, penuriam exoptant, ut inde plurimum lucrifaciant. In hoc praeterea genere graviter it peccant, qui alienae laudis, gloriaeque avidi, appetentes sunt, non sine aliqua fame alterius obtrahentis: inquit Conc. Trid. Catechismus.) In hoc tandem preceptum peccant, qui servos, aut ancillas, seu mercenarios, seu quosvis homines aliorum obsequio amoris, observantiaeque impulsu addictos, verbis, spe, pollicitationibus, premiis corumpunt, ut sollicitant, ut eos deserant, quibus fe ipsi sponte addixerunt. Immo vero si ante id tempus, quod in illorum simula fore-promiserant, ad illis recederent, hujus Precepti violationem admodum sunt, ut ad eos ipsos omnino revertantur (inquit Concilium Catechismus.) Redix horum, & omnium malorum cupiditas, ut docet Apol. 1. ad Timoth. 6.

REGULA VII.

Postimum Decalogi Preceptum omni ex parte non implent, nisi ardenti studio optemus id primum effici, non quod nos concupisimus, sed quod Deus vult.

Cum enim hoc preceptum id commune habet cum ceteris, ut partim aliquid vetet, partim jubet; quod jubet illud est, ut Dei voluntatem magis, quam desideria nostra impleri velimus. Voluntas autem Dei in eo maxime est, ut sancti esse audeamus, animumque nostrum ab omni cupiditate, terrenorumque affectuum lae puram, integramque servemus, secundam illud Ap. 1. Thess. 4. Hec est enim voluntas Dei, sanctificatio vestra: ut exerceamus nos in mentis, ac spiritus officio, quae corporis repugnant sensibus, horumque edomitis spopationibus, & carnalibus desideriis, quae militant adversus animam, non ratione solum, sed Spiritu Sancto duce, rectam Christianae vitae cursum tenemus: Ut abnegantes impietatem, & secularia desideria, sobrie, & iuste, & pie vivamus in hoc saeculo, expectantes beatam spem, & adventum gloriae magni Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi. Mortificemus ergo membra nostra, quae sunt super terram: carnem crucigramus cum vitiis, & concupiscentiis. Christo passo in carne, & nos eadem cogitatione armemur, Quia qui passus est in carne, desit a peccatis: ut iam non desideret hominum, sed voluntati Dei, quod reliquum est in carne vivat temporis. Sensus nostros diligenter custodiamus, per quos veluti fenestras peccatum, & mors spiritualis in animam ingreditur, eamque depravat, ac illicitis desideris occidit, ut ait Salomon Prov. 21. Desideria occidunt pigrum: noluerunt enim quicquam manus ejus operari: tota die concupiscit, & desiderat: qui autem iustus est, tribuit, & non cessabit. Simus semper ad omne opus bonum parati, & accincti, & monente Christo: Sint lumbi vestri praeparati, & lucerna ardentes in manibus vestris, & vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando revertatur a Nuptiis.

Incumbamus jugiter orationi, gratiamque Dei imploremus ad pravas cupiditates comprimendas necessarium: quia solum Medici caelestis gratia sanari possumus a morbis desideriorum noxiorum. Oremus, ne tridat nos Deus in desideria cordis nostri, quod malum damnationi proximum est, de quo Apollolus ad Rom. 1. Trallicit illis Deus in desideria cordis eorum. Oremus cum Sapiente, Domine Deus, & Pater vita mea, extollentiam oculorum meorum non dedideris mihi, & omnia desideria averta a me. Ausus, a me ventris concupiscentias, & concubitus concupiscentia ne apprehendant me, & anima irreverens, & infrumite me tradas me. Desideriorum objectum mutemus, Deum nostrum duntaxat desideremus, cum Propheta dicentes: Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Averta a me vitam desideremus, & propter illam contentissimus sumus superbia: illi adipiscendae temporalem istam velut famulam expeditorem fervire faciamus, depositis facinis curam noxiarum, terrenorumque, & inutilium desideriorum. Audiamus Dominum, qui nobis illam vitam summo ardore desiderandam fidelissime pollicetur, velut in totius mundi confectione clamantem: Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos. Tollite jugum meum super vos, & discite a me, quia mitis sum, & humilis cordis. & venietis requiem animabus vestris. Jugum enim meum suave est, & onus meum leve. (Matth. 11. 28.) Hae disciplinae pietatis humilitatis (inquit S. Aug. Ep. 127. alias 45.) veniosam, & eurgidam cupiditatem, aviam verum extra nostram possessionem constitutarum pellit ex animo, & quodammodo expirat. Ibi enim labor, ubi multa queruntur, & diliguntur, quibus adipiscendi, atque retinendi voluntas non fuit est, quia consequentem non habet facultatem, Iusta vero vita, cum volumus adesse, quia eam ipsam plene velle, iustitia est: nec plus aliquid perficienda iustitia, quam perfectam voluntatem requirit. Vide si labor est, ubi velle fuit est. Unde divinitus dictum est: Pax in terra hominibus bonae voluntatis. Ubi pax, ubi requies, ubi requies, ubi finis appetendi, & nulla causa laborandi. Sed haec voluntas ut plena sit, oportet, ut sana sit. Erat autem sana, si Medicum non refugiat, cuius solius gratia sanari potest a morbis desideriorum noxiorum. Ipse est ergo Medicus, qui clamat, venite ad me omnes, qui laboratis, jugum suum lenis, & onus leve dicens: quia diffusa per Spiritum Sanctum caritatem in cordibus nostris, profecto amabitur, quod jubetur, & non erit asperum, nec onerosum, si sub hoc uno jugo quanto minus sumida, tanto magis libera cervicis serventur. Sed leve est una sarcina, quae ejus bajulus non premittit, sed levatur. Divitia si diliguntur, ubi serventur, ubi perire non possunt. Honor si diliguntur, ubi habentur, ubi nemo indigenis honoratur. Salus si diliguntur, ubi adipiscenda desideret, ubi adepta nihil timeatur. Vita si diliguntur, ubi acquirantur, ubi nulla mortefinitur.

Sanctimoniam, & pacem, sine qua nemo videbit Deum, sectari non possumus, nisi concupiscentias nostras comprimamus, bellorum, & istius matres, ex S. Jacobi Sententia Epistola Catholica, c. 4. Trade bella, & litis in vobis? Nunc huc? Ex concupiscentiis vestris, quae militant in membris vestris? Concupiscentis, & non habetis: occiditis, & zelatis. & non potestis adipisci: litigatis, & bellicozatis, & non habetis, propter quod non possidatis. Petitis, & non accipitis, eo quod male petatis, ut in concupiscentiis vestris infumatis. Sufcipere non possumus cum manifestudine Dei verbum, quod fivare potest animas nostras, nisi pravatum cupiditatum spinas extimemus nostris evellere, & eradice continuo fatigamus: quoniam verbum illud coeleste a magno illo agricolae Deo animis nostris infutum concupiscentiarum sensibus suffocatur, non fructum afferat, ut docet Christus Marti 4. Et alii sunt, inquit, qui in spinis seminantur: hi sunt, qui verbum audierunt, & arumnae saculi, & deceptio divitiarum, & circa reliqua concupiscentia intervenient suffocant verbum, & sine fructu efficiunt.

Ad purissimam lucem veritatis, aeternaeque legis; quae Deus est, excutimus, igne malo cupiditatum inflammati: Decalogi Pl. 57. 9. Supercedit igitur, & non videtur solem. Vicit illos concupiscentia carnis. Et ita concupiscentia unde venit? Attendite. De traluce natus es, cum eo quod vincat: nobis tibi hostes addere, vince cum quo natus es. Ad studium vita hujus cum illo unisisti, congredere cum eo, qui tecum processit. Ipsi non vido, quare provocat eorum concupiscentiarum? Delectatio enim carnalis cum homine nascitur. Sed qui bene eruditur, cito videt hostem suum, & aggregat, & luctatur, & cito vincit: idoneus est enim mundum crecentibus hostibus. Qui autem illam concupiscentiam, cum qua de peccati propagine natus est, contentius vincere, & multas adhibere excitas, exortique libidines, diffidenter eas superat, & adversus se ipsa divisus, igne proprio concrematur. Verba sunt S. Aug. Enar. in Pl. 57. Ignem malum, ac noxium cupiditatis exterminet divinus ignis caritatis, improbam voluntatem bona voluntas, desiderium peccati sanctum desiderium Dei, & eorum, quae Deo grata sunt, & accepta. Nam Quanto magis Regnum cupiditatis minuitur, eo plus Regnum caritatis augetur, (inquit Aug. Lib. 3. De Doct. Christiana c. 10.) Quamobrem, Non praecipit Scriptura nisi caritatem, nec culpa nisi cupiditatem, & eo modo informat mores ho-

Exod. 29.
Dyut. 6.
Rom. 12.

minum. eo collineant generalia duobus præcepta, Non concupiscas, & Diliges, ut S. Aug. docet Lib. De Perfectione Justitiae, c. 4. Generalis prohibitio est, Non concupiscas; & generalis iussio, Diliges. Unde breviter & Apostolus Paulus quodam loco utrumque complexus est. Prohibitio enim est. Nolite conformari huic saeculo: Iussio autem, Sed reformamini in novitate mentis vestrae. Illud pertinet ad non concupiscere, hoc ad diligere: illud ad continentiam, hoc ad iustitiam; illud ad declinandum a malo, hoc ad faciendum bonum. Non concupiscendo enim vetustate expoliatur, & novitate induitur diligendo. Quia novitate induti, sanctis desideriis exerceantur. Hoc est enim vita nostra, ut desiderando exerceantur. Tantum autem nos exercet sanctorum desiderium, quantum desideria nostra amputaverimus ab amore saeculi; inquit, S. Aug. Tr. 4. in Epist. S. Joannis. Aliquando extinguitur oportet, quod implendum est. Non implendum est, unde malum. In hoc laborare sine intermissione debemus, donec Deus nos perducatur ad illum finem, qui sufficit nobis, ubi facitur in bonis desiderium nostrum. Tunc enim aliquid desiderii non dedit, quando omnino in omnibus Deus erit. Talis finis non habet finem. Nemo ibi moritur, quo nemo pervenit, nisi huic saeculo moriatur, non morte omnium, qua corpus ab anima deseritur, sed morte plebtorum, qua etiam cum in carne mortali adhuc manetur, cor sursum ponitur. De quali morte dicebat Apostolus, Mortui enim estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Hinc fortasse dicitur est, Valida est sicut mors dilectio. Hac enim dilectione fit, ut in isto adhuc corruptibili corpore constituti, moriamur huic sa-

Coloss. 3.

Gent. 1.

culo, & vita nostra abscondatur cum Christo in Deo: immo ista dilectio est mors nostra saeculo, & vita cum Deo. Si enim mors est, quando de corpore anima exiit, quomodo non est mors, quando de Mundo amor noster exiit? Valida est ergo, ut mors dilectio. Quid va validius, qua vincitur Mundus.

Deus universalitatis conditor, infinita bonitas, vera & summa vita, a quo averti, cadere; in quem converti a relargere: in quo manere, consistere est. Deus quem nemo amittit, nisi deceptus; quem nemo quaerit, nisi admonitus; quem nemo invenit, nisi purgatus. Deus quem relinquere, hoc est, quod perire: quem attendere, hoc est, quod amare: quem videre, hoc est, quod habere, Deus, cui nos fides excitat, spes erigit, caritas jungit. Jam te solum amo, te solum sequor, te solum quaero, tibi soli servire paratus sum; quia tu solus iustus dominaris, tui juris esse cupio. Domine, de, quod iustitiam, & iube, quod vis. Ad te mihi redeundum esse sentio: patet mihi pulsanti janua tua; quomodo ad te perveniatur: doce me. Nihil aliud habeo, quam voluntatem: nihil aliud scio, nisi fluxam, & caducam sperandam te, cetera, & aeterna requirenda. Unde ad te perveniatur, tu mihi fuggere, tu ostende, tu vaticinium praebes, tu mihi fuggere, tu ostende, tu vaticinium praebes. Auge in me fidem, auge spem, auge caritatem. Fac me, Pater, quaerere te, vindicam ab errore, quaerente te nihil aliud pro te occurrat. Si nihil aliud desidero, quam te, inveniam te jam, quæso, Pater. Si autem est in me superflui alicuius appetitio, tu ipse in me mandas, & fac idoneum ad videndum te. Amen.

FINIS LIBRI QUARTI

THEOLOGIAE

DOGMA TICÆ, ET MORALIS
SECUNDUM ORDINEM CATECHISMI

Concilii Tridentini.

LIBER QUINTUS.
DE ORATIONE.

Arcchisimi Concilii Tridentini ordinem secuti, postremum Theologiae nostrae Librum Dominicæ Orationis explanationi dicamus, quam Theologia totius compendium non immerito dixerim. Vera namque Theologia, Evangelium est: Oratio vero Dominici totius Evangelii Breviarium. Neque enim (inquit Tertullianus) propria tantum Orationis Officia complexa est, venerationem Dei, aut hominis petitionem; sed omnem patre sermonem Dominici, omnem commemorationem disciplinae, ut revera in Oratione Breviarium totius Evangelii comprehendatur. Compendio paucorum verborum, quae attinguntur edita Praeceptorum, Evangeliorum, Apostolorum, sermones Domini, parabolas, praecipue: quae simul expurgantur officia: Dei honor in Patre, fidei testimonium in nomine, oblatio obsequii in voluntate, commemoratio spiritus in Regno, petitio venia in pace, exomologesio delictorum in deprecatione, sollicitudo temporalium in sollicitudine tutela. Verum prius quam Dominice Orationis explanationem aggrediamur, pauca de Oratione in genere praebenda sunt.

ribus, insigniumque virtutum operibus, in quibus Evangelicas Beatitudines Christus constituit, exercitatum esse necessesse est. Lia, & Rachelis duarum Jacob uxorum typo significatum, S. Aug. explicat Lib. 22. Contra Euzium, c. 52. Liam interpretatur Laborantem, Rachelem vero Vsum principium, sive Verbum, ex quo videtur principium. Actio ergo humanae, mortalisque vitæ, in qua vivimus, ex fide, multa laboriosa opera facientes, incerti quo exitu proveniant ad utilitatem eorum, quibus consilere volumus, ipsa est Lia prior uxor Jacob: ac per hoc & infirmis oculis fuisse commemoratur. Cogitationis enim moralium timida, & incerta providentia nostra. Spes vero æternæ contemplationis Dei, habens certam, & delectabilem intelligentiam veritatis, ipsa est Rachel: unde etiam dicitur pulchra specie. Hanc enim amat omnis pie studiosus, & propter hanc fertur gratia Dei, quæ peccata nostra etsi fuerint sicut coccinum, tanquam nix desolabuntur. Laban quippe interpretatur Desolationem, cui servivit Jacob propter Rachel. Neque enim se quisquam convertit sub gratia remissionis peccatorum, servitute iustitiæ, nisi ut quiete vivat in Verbo, ex quo videtur principium, quod est Deus: ergo propter Rachel, non propter Liam. Nam quis tandem amaverit in operibus iustitiæ laborem actionum, atque passionum? Quis eam vitam propter se ipsam experiverit? Sicut nec Jacob Liam, sed tamen sibi nocte suppositam in ulum generandi, amplexus, & fecunditatem eius expertus est: Dominus enim eam, quia per se ipsam diligere non poterat, primo ut ad Rachel perveniret, tolerari fecit, deinde propter filios commendavit. Ita vero unafque utilis Dei servus, sub desolationis peccatorum suorum gratia constitutus, quid aliud in sua conversio, ne meditatus est, quid aliud corde gestavit, quid aliud adamavit, nisi doctrinam sapientiae? Quam perierit se adepturos, & percepturos putant, statim ut se in scriptam Praeceptis Legis exercentur, quæ sunt de dilectione proximi, id est, honora parentem, & matrem, Non interficietis, Non occidetis, Non furaberis, Non falsum testimonium dices, Non concupiscas uxorem proximi, Non concupiscas rem proximi; quibus quantum potuerit, ob servatus, postea quam homini pro concepta, & sperata pulcherrima delectatione doctrinæ, per tentationes varias, quasi per huius saeculi noctem, tolerantia laboris adhererit, velut pro Rachel Lia inopinata conjuncta sit, & hanc sustinet, ut ad illam perveniat, si perseveraverit amet, acceptis aliis septem Praeceptis: ac si pauper spiritu, mitis, largens, elansens, iustitientque iustitiam, misericors, mundicors, pacificus. Velle homo, si fieri possit, sine ulla tolerantia laboris, quæ in agendo, patientia, doque amplectens est, statim ad pulchram, atque perfectam Sapientia delicias pervenire: sed non potest in terra morientiam. Hoc enim videtur significare, quod dicitur est Jacob: Non est in loco nostro consuetudo, ut minores ante tradamus ad Nuptias. Quia non absurde major appellatur, quæ tempore prior est. Prior est autem in recta hominis eruditione labor operandi, quæ iustitia sunt, quam voluptas intelligendi, quæ vera sunt.

CAPUT PRIMUM.

De Oratione in Genere.

ARTICULUS PRIMUS.

Quid, & quomodo sit Oratio.

Ratio definitur a S. Joanne Damasceno, Lib. 3. De Fide c. 24. Petitio decentium a Deo: Sive Mentis ad Deum ascensus. Consonæ sunt definitiones istæ notioni Orationis a S. Basilio traditæ, Homilia in Martyrem Juliantem: Oratio, inquit, est boni conspiciam petio, qua ad Deum a Pate effunditur. Et a S. Augustino, sive alio Autore Sermonis 73. in Appendice, alias inter Augustinianas De Tempore 230. Quid est oratio, nisi ascensus animæ de terrestribus ad caelestia, inquisitio sapientiarum, invisibilium desideriorum? Oratio est conjunctio Spiritus Sancti. Ex S. Augustino Enarratione in Psal. 73. definitur potest, Oratio desiderium & gemitus ad Deum directus. Unde Propheta ait: Dominus ante te omnia desideria meorum, & gemitus meus a te non est absconditus. Si desiderium tuum ante illum, & Pater, qui videt in occulto, reddet tibi. Ipsum enim desiderium tuum oratio tua est: sed desiderium rerum æternarum, vel ad salutem æternam conducentium. Ad eodem Patre definitur Oratio: Locutio ad Deum.

II. Duplex est Oratio, interior una, sive mentalis, exterior altera, seu Vocalis. Ad Mentalem pertinet illud Psal. 26. Tibi dixit cor meum, Exquirere te facies mea, Psal. 18. Et meditatio cordis mei in conspectu tuo semper. Ps. 38. Et in meditatione mea exarscet ignis. Et 1. Reg. c. 1. Anna loquebatur in corde suo, tantummodo labia illius movebantur, & vox penitus non audiebatur. Hæc neque in suspensione omnium actus, neque in sola receptione, aut statu quorundam passivo, neque in speculatione sola, nec in solo amore, sed in actibus intellectus, & voluntatis ad Dei cultum, & honorem relatis, Meditatione scilicet, sive consideratione rerum divinarum & nihil nostri, atque indigentia, & Dei amore, remanque æternarum desiderio, alique piis affectibus positæ est. Supremus illius orationis gradus est contemplatio, qua Anima supra terrena phantasmata everta, absque inquisitione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice delectatur. Dehinc, ut S. Aug. Lib. 12. Contra Faustum, c. 43. Sicut a quadam ebrietate alienata mentis ab infra laboribus temporibus æternam lucem Sapientia continentis. Ad hanc orationis gradum non perventione rationis, & vago variorum discursu, Deum, resque divinas libere considerat, in eisque defixa penitus mentis plebsitur, in ardente amore Deo conjungitur, ipsum comscie, casto, in eoque unice